

1.

Любов! Ти, майка на Омразата
И рай, изпъстрен със нещастия!
Ти смесваш в сладка неприязън
Мед и отрова, гроб и страсти!

Ти вдъхваш жизненост на вещите
И смърт на живите създания -
Целувките ти са горещи,
А споменът ти е ридание.

Безумието е лекарството
За неподвластните ти бедствия,
Които безразделно царстват
Над староста ни и над детството.

Лекарството е безвъзмездно
И е напълно...безполезно.

2.

Обичам да си съзерцавам скуката,
Когато тя разпалва любопитството ми,
Обичам да се вслушвам във поуките ѝ,
Но без да съжалявам ако липсват.

Не е ли скуката като пустинята,
Която ме прегръща днес отвсякъде
И все по-силно властва над годините ми,
И все по-плътно ме притиска пясъкът ѝ?

Но в нея има зов за лъчезарие,
Макар примесен често с отчаяние
За някога мечтаната България,
Която тъй безумно пропиляна е.

В Сахарата на днешните чиновници
Аз произвеждам пясъчни часовници.

3.

Защо почтеността е тъй оскъдна,
Щом я прославят папи и царе? -
Обречена за жертва правосъдна,
Тя със предимство винаги ще мре.

Човеконенавистници ликуват
По цялата покрусена земя,
Живот и смърт продават и купуват
Във името на златната ламя.

Възмездие за вечната им злоба
Е, че вървейки в своя гладък път,
Отправят те невинните към гроба,
Но все пак нявга също ще умрат.

А честните със тъжно умиление
очакват бъдещите поколения.

4.

Разпънат съм върху невидим кръст,
И болките от него ме изгарят,
А злобните тълпи околоръст
“Разпни го!” не престават да повтарят.

Пригвóзден съм чрез моите мечти,
Лъжа е, че ще мога с тях да литна,
Светът мечтите няма да прости,
Те прицел са на завист ненаситна.

Свободният ми ум поражда вой
Сред малки и големи колективи –
Безименни зад своя сив безброй,
Те настояват всички да сме сиви.

И уповават мисълта си мръсна
Във вярата, че няма да възкръсна.

5.

Не му остана време за приятелства,
Увлече се по шеметни стремления
С утехата, че няма там предателства,
А само обичайни неврастения.

Живееше край тяхната несбъднатост
С трохите на надежда за безсмъртие,
Разчиташе на щастие в Отвъдното,
В което вярват всички тъжни търтеи.

Безсмъртието се оказа бедствие,
Затворено в корема на годините,
Като богоподобно съответствие
И следствие, лишено от причините.

Сега в мечтаното богоподобие
Той съзерцава своето безплодие.

6.

Зарадва го голямото събитие,
Хилядократно че олекна левът,
А той – човек без всякакво покритие,
Несетно стана на шейсет и девет.

Участник бе във три деноминации,
Превърна чужда бедност в свое злато,
Устройваше на властите овации
И плащаше с покорство във предплата.

Успяваше да надживее кризите,
Завётите превърна в траен завет,
А честните? – О, нека да навлизат те
Във блатото му, за да се поправят.

Макар и хитър, той не подозира,
Че старостта не се деноминира.

7.

Годините на коленопреклонност
Ни подариха безметежна старост
И ни приготвиха удобно лоно
В безименната зев на календара.

Излъгахме ви, че не сме виновни
За ада ален, който тук настъпи,
За да пребъде дружбата вековна
На вождовете безнадеждно тъпи.

Ще жалим за убитите герои,
Сълзи ще леем, че умират лесно,
Мечтаейки за здравите устои
На всенародно бъдеще чудесно,

Когато всички ще тръбим безспир,
Че сме борци за дълготраен мир.

8.

Тревожно изтърпяваме заблудите,
За да забавим бягащото щастие,
С което безнадеждно все се трудим
Да разкрасим греховните си страсти.

Изпълва ни то с нежни безтегловности
И обещания за сладки вечности
В замяна на платената готовност
Да се простим със своята човечност.

Притръпнахме от многото компромиси
И опити да прекроим съдбата си,
Преглътнахме позора от погрома си
И влязохме в Историята с гратиси,

А там спечелихме Международната
Награда за място във Преизподнята.

9.

Във ада няма свобода и робство,
Там всички обитатели са равни,
Без помисъл и устрем към господство
И без съзнание, че са безправни.

Това е участ и на всеки дявол,
Затънал и оплетен в адска прежда,
Макар без някога да е признавал,
Че той се труди също без надежда.

Мъчител и жертви са призвани
Безсменно да са заедно навеки
Във ада покрай врящите казани
По правилото “всеки срещу всеки”.

Така чрез колективното нещастие
Се ражда митът за народовластие.

10.

Старостта със своята безполовост
Е плодът на дългия живот,
Като страшен и трагичен холокост,
Тя превръща дните във хомот.

Грозна ли е тя? Безспорно грозна е,
Но по-грозни са следите в нас,
Запечатани след грандиозната
И безсмислена борба за власт.

Всичко свърши. Само пропиляното
Време продължава да боли
И да ни изпраща към коляното
Ревматично парещи стрели,

За да ни напомня непрестанно,
Че в смъртта ни няма нищо странно.

11.

Мечтаем всички за прекрасно бъдеще -
Тъй недействително и тъй задгробно!
Пророците, гадаещи и съдещи,
Ще го направят ли правдоподобно?

То удовлетворява всички вкусове,
На просяка и краля е по мярка,
Не го заплашват вулканични трусове,
Съдбата само му е господарка.

И точно тя се вмесва непоканена,
Когато нищо лошо не очакваш,
Мечтите ти превръща във страдания
И няма на кого да се оплакваш...

Тъй всяко светло бъдеще се плаща
С едно и също тъжно настояще.

12.

Огромно множество от хора-личности
Със своите различия и сходства -
Творци, лъжци, герои и двуличници,
Се стапят всички в думата “народност”.

Възниква политическа граматика,
Нарочно упростена и удобна,
Във нейната теория и практика
Народът става твар едноутробна.

“Народът каза...” и “Народът чака ни...”
Убиват мнението на Човека,
Защото той, с очи от гняв разплакани,
Е сплескан в колективна картотека,

За да изстрада следващото зло
От множество в единствено число.

13.

Последен край е краят на стремежите,
Там дето свършват те, започва Нищото,
А Нищото е океан безбрежен,
Във който всичко друго е излишно.

Обхваща те спокойствие небивало
И чувство за приятно равновесие,
Коего Естеството е разкривало
Единствено пред твари безсловесни.

Не искаш, не очакваш, не копнееш,
Не проявяваш никакви пристрастия...
Ти и да плачеш вече не умееш
Нито от горести, нито от щастие,

И само пулсът в черепа плешив
Ще ти напомня, че си още жив.

14.

Животът е възникнал във Вселената
Като случайна грешка на Създателя,
Природата била озлочестена,
Протести тя обаче не изпратила.

Растели си на воля водораслите,
И палмите, и розите, и лаврите...
А папратите? – също волно расли те,
Със тях за да обядват динозаврите.

Било е всичко ведро и безкористно,
Дордето са се пръкнали човеците
Ведно със задължението горестно
Да превъзпитат австралопитеците.

По този повод днеска на планетата
Най-важен дял се пада на ченгетата.

15.

Безбожието е добро убежище
За хората във случай, че не страдат,
Но болките, непоносимо режещи,
Ги пращат там, където почва адът.

От ада и от неговите ужаси
Се ражда образът на божествата,
Със него вечно разумът ни служи си,
За да спаси покоя на душата.

Дали да вярваме във Всемогъщия?
Нима това е повод за тревога!? -
При всяка нужда, като хляб насъщен,
Ще сътворяваме наново Бога,

Защото най-божественото свойство е,
Да обещаваш здраве и спокойствие.

16.

В Дървото на живота обезлѝстено
Се взират днес търсачите на Истина
И чакат ред за своето участие
В присаждането на човешко щастие,

Те искат сред пустинното безводие
Дървото да пращи от плодородие,
За да получат двойните си порции
Тълпите лакоми на царедворците,

И, както нявга в Райската градина,
Да поохранят близките роднини...
Ако останат някакви запаси,
Ще има и за трудовите маси.

Така тъгите ще се ликвидират
И хората щастливи ще измират.

17.

Един ръководител на държавата,
За да прикрие своето безличие,
Изрече клетва в името на Славата:
“Държавата не може без величие!”

Подеха думите му вестникарите
И ги пресътвориха във заглавия,
Така че и овцете, и овчарите,
Забравиха за своето безправие.

Обвзе ги заразителната мания,
Да мислят, че са сред богоизбраните
И както на предизборна кампания,
Започнаха да удрят барабаните.

Остана да получат с бърза поща
Величието, спуснато от вожда.

18.

Дали грехопадението някога
Създаде в рая толкова тревога,
Че хората чрез него си навлякоха
Ненавистта възвишена на Бога?

По-вероятно е за назидание
Да е съставен на греха проекта
Във някое секретно заседание
С участие на дяволската секта.

Това от библията подразбира се,
Защото в тази книга твърде свята
Се чувства често и на ада мириса,
Когато става дума за змията.

Не, няма според мен грехопадение,
А само нагласено съвпадение.

19.

Голият човек е Праистория,
Той изкупва всичко с голотата
И си има своя територия
На Чистилицето пред вратата.

Модата преобразява дрехите,
С помощта на хиляди лукавства,
От които ражда се утехата,
Глупостта навеки че ще властва.

С тях приют изграждат на химерите,
За да влязат в него празнодумните
И чрез ордените по реверите
Да превръщат в умни малоумните.

Не напразно Ева и Адам
Не са знаели какво е срам.

20.

За кораба ми старите пристанища
Отдавна са затворени наглухо
И затова налага ми се, ща не ща,
Да преживявам как да е “на сухо”.

Останаха ми хубавите спомени
За пътешествията ми предишни,
От бездните на Времето отломени
Чрез дните на сезоните годишни.

В какви ли не най-невъзможни протоци
Съм влизал без по карта да се готвя
И с риск носа си да покрия с отоци
Не съм пропускал шанс да пусна котва,

За да узная със сърце присвито,
Че моето корито е пробито.

21.

Понякога си мисля, че склерозата
Не е беда, а божа благодат,
Която ме спасява от угрозата
Да стана мъченик на този свят.

Когато спрат телесните ми щения
И стихнат пламъците на страстта,
Остават здрави сънните видения,
Със образи да хранят мисълта.

Те ми възвръщат сладката идилия
На пълноценен вътрешен живот,
Предпазват ме от старческо безсилие
И от названието “идиот”,

Защото то е първо сред наградите,
С които ме удостояват младите.

22.

Надеждите убиват нашто щастие
Със своите красиви необятности,
Когато ни изпращат за причастие
Във храма на добрите вероятности,

За да запълним дните си с очакване
И с нивга не пресекваща загриженост,
На бога да се молим до преграждане,
За да го лъжем със любов към ближния.

Умира времето ведно с годините...
Остава само нашето безумие,
Кое то ни помага сред руините
Да търсим утешение във думите.

От тях се ражда глупостта поредна,
Надеждата ни че ще мре последна.

23.

Жертви сме на две противоречия -
От една страна е Свободата,
А от другата е Воля нечия,
Да е в подчинение тълпата.

Може ли да има равновесие
Между тъй неистови стремежи? –
Трябва някоя научна сесия
Този факт със такт да отбележи.

До тогава ще търпим без ропот
Как защитниците на правата
Стават все деспоти, щом докопат
Управлението на страната.

Тъй изплаща честно своя дълг
Към овцете кротки всеки вълк.

24.

Честността е враг на политиката -
Постоянно на делата пречи тя,
Затова обикновено викат я,
Само за да украсява речите.

Ако някой е почтен хронически,
Начинът да се оправи лесен е –
Съучастниците политически
С общи сили готвят го за бесене.

Тъй запазват чисти парламентите
От натрапниците с честно мнение,
За да тържествуват там агентите
С предплатеното си поведение.

Честността е хубава приумица,
Но за нея – никому ни думица!

25.

Обвземат ме съмнения, когато
Революциите са безкръвни
За да може в нявгашното блато
Буренът отровен пак да цъфне,

Когато сред предишни кръвопийци
Чрез променянето на боята
Раждат се предрешени убийци
В името на пролетариата.

Народът бърза да им се зарадва
С вяра, че променя се живота,
Над врата повисва нова брадва,
Нова кръв закапва от хомота...

Твърде много нещо се обръща,
За да бъде пак едно и също.

26.

Самотата най-често е избор,
Доброволен, макар малко глупав -
На живота край мътния извор
Печелившият номер е групов.

Погледнете тълпите безсилни,
Подредени във строй многочислен,
Как, подхранвани с думи обилни,
Се предпазват от дълбокомислие.

А самотникът бавно се тътри,
Все затворен за всички наоколо
И със поглед отправен навътре
Не участва в борбата за кокала.

И си мисли във своето безправие:
“Моят път е *посмъртно* най-правия.”

27.

Той бе като много властници –
Имаше си съучастници,
Даваше им насърчение
За безбройни престъпления.

До рушвет не се допираше,
Но паричките прибираще
Чрез подставени служители,
Уж от някакви дарители.

Не пропускаше моментите
Да си удържи процентите
И след само десет месеца
Мерцедесите му десет са.

За да оправдае подкупа
На държавата си гроб копа.

28.

Различията са родили Времето,-
При пълната еднаквост то изчезва,
Изчезва и на бързината шемета,
А неподвижността е вечно трезва.

Движението е неразлично,
Защото всичко е едно и също,
Посоките ни няма да ги има,
Пространството самó ще се поглъща.

И ще прилича всяка част на всичките
Без граница и ясна безподобност,
Едни ще са на всичките привичките,
Дори до най-последната подробност.

Но лошото във този свят без грешки
Е, че ще липсват същества човешки.

29.

Не се опитвайте да ме пробудите,
Когато съм в компания на лудите
И сън-сънувам, че във друг живот
Живея с образа на Дон Кихот.

В съвремените кротки, скучни делници
Отдавна липсват вятърните мелници,
Сразени не от някой рицар смел,
А от етажите на скъп хотел.

Напразно искам аз със меч и копие
Живот да вдъхна на една утопия,
Защото няма вече и следа
От кървавия блян за свобода.

Единствен, в крак със старите идеи,
Е напливът на нови дулцинеи.

30.

Във времето, когато всички пролети
Се струпаха в един-единствен ден,
Усетих как у мен се ражда волята
Да видя този свят преобразен.

Да знам, че угнетените свободни са
И че живеят без напътствен страх,
Че Злобата, могъщата негодница,
Не ще ме вкарва вече в смъртен грях.

Че вихърът на моето бездействие
Не ще парализира моя ум,
А хората, като едно семейство,
Ще завървят по мирен, светъл друм.

Но скоро стана ясно – всичко бе
Сън под обеззвезденото небе.

31.

Спомените ми са неспокойни,
Пълни със жестока неочакваност,
Те настъпват, тъжни и безбройни,
И за тях не съществуват лакмуси.

Но внезапно виждам, лъч че свети
И в тъгите се прокрадват трепети
От любов, като прекрасно цвете
Сред простора тягостен на степите.

И започвам да се чувствам в рая,
Обкръжен от своите мечтания,
Въпреки че винаги накрая
Те завършват с разочарование.

Онзи край, във който аз съм влюбен,
Става рай, когато е изгубен.

32.

На планината в синьото подножие
Родил съм се в един намръщен час,
Не са ме кръстили със слово божие,
Ни със светá вода, а с райски газ.

И затова обречен съм завинаги
От радости да бъда обграден,
Нещастията моят смях подмина ги
С надеждата, че те не са за мен.

А те като във банков влог се трупали
И чакали удобния момент,
Когато път архангелите глупави
Ще сторят на Химика-президент

И моята оптимистична вяра
Ще пробва той в казана с вряща сяра.

33.

Воюват помежду си политиците
За власт, пари и за суетна слава,
Един-друг назовават се мръсници те
И винаги навярно имат право.

Страната ни до пропастта докараха
И весело във нея ще я тласнат,
Остава днес да видим в надпреварата,
Кому да се усмихне това щастие.

А докато се наумуват тъпите,
Останалите гледат ги безстрастно,
Учудват се как могат да постъпят те,
Щом да търпят е толкоз безопасно...

И вижда се как с тъжно преклонение
Народът се превръща в *население*.

34.

Дори и дяволът не би се сетил,
Макар че злото неговото знаме е,
Как най-доходоносна добродетел
Е станало човешкото безсрамие.

То пълни парламента сто процента
И украсява няколко Българи -
Да си безсрамен днеска комплимент е
И знак за преуспяващо бездарие.

Приемат го за форма на нормалност
При “политическото равновесие”;
То “безалтернативната реалност”
На “висшите държавни интереси” е...

А после от активните безсрамници
Се раждат най-големите измамници.

35.

Изчезват щедрите производители
На щастие във този куклен свят,
Настъпва времето на заместители
И всенароден пъстър маскарад.

Гърмят в несвестен грохот стадионите,
Препълнени със хора като нас,
Готови са да плащат милиони те
За правото на малко чужда страст.

Със чужди страсти днес се инжектираме,
За да избегнем оня страшен миг,
Във който разберем, че с тях умираме
Като от най-опасен наркотик.

А засега не искаме да знаем,
Че чувствата ни често са под наем.

36.

Доволни сме, че във света на книгите
Героите не ни изневеряват,
Придържат се към хода на интригата
И никога не си променят нравът.

Те тъй ще си остават зад оградата
На окончателната си промисъл, –
Макар да не желаем, Илиадата
Завършва, както Омир е предписал.

Така ще става винаги във целия
Безкраен ред от драми и романи –
Лаерт все скача в гроба на Офелия
И ще умре, каквото и да стане.

Но във живота ни от кръв и плът
Нещата са различни всеки път.

37.

Поетът е със собствена Вселена,
Там сам си е наследник и предшественик,
В обителта, от него учредена,
Той вечно е и жертва и нашественик.

Той не харесва стиховете чужди,
Приема ги с презрително търпение
И всичките си поетични нужди
Задоволява с лично вдъхновение.

Недоумява как тъй в обществото
Не го удостояват със внимание
И все го отклоняват от креслото
На депутат в Народното събрание.

Нима не виждат в погледа му бистър,
Че той отдавна става за министър?

38.

Отдавна хората са разделени
В далечни паралелни светове
И всеки там поединично стене
С надежда любовта да призове.

Не, няма кой да чуе всички вопли,
Завихрени в томителен въртоп,
Молитвата отказва да ги стопли
На самотата в зиналия гроб.

И всеки чака, чака, дълго чака
Да свие общо с някого гнездо,
Накрая вижда – щастието в брака
Е като чакането на Годо...

А Господ продължава да търпи
Теглото на самотните тълпи.

39.

Общуването ни раздалечава,
Тъй както нищо друго на света,
Защото често нямаме представа,
Че всичко свършва, даже Вечността.

Изчерпват се любимите въпроси,
Изстива бавно огнената жар
И виждаме как бъдещето носи
За нас предназначения товар.

И чувстваме – като балон се пука
На щастието образът мечтан,
А вместо него скука, сива скука
Потапя всичко в своя океан,

За да прозрем, че нашето общуване
Е постепенно станало робуване.

40.

Капанът на случайността ни сграбчва
В непредсказуемите си обятия
И без да пита мигновено смачква
На Разума исконните понятия.

Случайността изглежда без причини,
Подобно на човешкото безумие,
Което през последните години,
Под формата на водопад от думи е.

Тя силните громи без предпазливост
Със страховитото си правосъдие –
Въздава безпристрастна справедливост
И на Възмездието е оръдие.

Така успешните ѝ попадения
Изглеждат като сладко отмъщение.

41.

От стадната природа на човека
Навярно произтича злополуката,
Която ето нá – стотина века
Измъчва учените и науката.

Защо от толкова отдавна Индивида,
Тъй страстно устремен към свободата си,
Търпи такава тежка пирамида
От господари върху рамената си?

Напразно търсим симпатична мутра
Сред хилядите им превъплощения –
Министър, цар, раджа на Брахмапутра,
Те всички искат сляпо подчинение.

И получават го... Защото етиката
Е винаги по-слаба от генетиката.

42.

В държавата ни неголяма
Днес политиката е яма,
В която не един подлец
Минава за мъдрец и спец.

Горкия гласоподовател
Го обявяват за предател,
Ако във изборния ден
Не стане син или червен.

Макар и разлика да няма
В предизборната им програма,
Тук всички партии твърдят,
Че сочат най-добрия път -

Кога, за колко и къде
Нас някой ще ни продаде.

43.

Възторгът от щастливата посредственост
Е важен витамин във политиката,
Чрез който доверчивата общественост
Узаконява злата власт на Кликата.

Днес Кликата, преподчинила всички ни,
Предлага най-различни безизходности
Във хода на безкрайното боричкане,
За да укрепва нашата негодност,

И за да спрат душевните контузии
С измисленото ни благополучие
И със непрекословните илюзии,
Че Правдата у нас струи на ручей.

А слепотата ни общонародна
Е винаги за Кликата изгодна.

44.

Във време на всеобщото поскъпване
Не е ли странно, че поевтиняваме
Чрез непреодолимото настъпване
На поголовното ни вдетеняване?

Обвзема ни вълшебно умиление
Към приказки за феи и за духове,
Защото в тях морето до колени е
И всичко става със едно подухване.

Пороците ни сякаш са поправени,
Като печатни грешки във списание,
Които са открити и поставени
Накрая за всеобщо покаяние.

Непроменено само ще остане
Всесиλιето на наивността ни.

45.

Как сладко е да вярваме в заблудите
И да крепим душевното си здраве!-
За правдата се борят само лудите
Понеже вярват, че са вечно прави.

Те търсят правдата, от гняв разкъсвани,
И честната им страст ни призовава
На битка за поредното възкръсване
На нашата ограбена държава.

И ние възприемаме с естественост
Страха, че всеки може да ни ритне
И чакаме световната общественост
Да вземе мерки българозащитни...

Дордето някой сатана изтръгне ни
От дрямката да бъдем вечно лъгани.

46.

Бъдещето е без ускорение,
То се движи като призрак плавно
И не съществува поколение,
Да не го упреква, че е бавно.

А е бавно, тъй като товарите
От мечти във него са огромни
И навред на Времето по гарите
Го догонват пътници бездомни.

Липсата на точно разписание
Кой кога посреща и изпраща
Е причина, а и основание,
Никой да не мисли да си плаща.

Всъщност влакът има скрит недъг –
Той се движи по затворен кръг.

47.

Приписват им изострена сетивност,
И свърхчовешка проникателност,
А неугасващата им наивност
Е за мнозина вече нарицателна.

Но всъщност те са като всички хора -
Със добродетели и недостатъци,
Които могат ту добро да сторят,
Ту някога да се прицелят в брата си.

От славата на няколко призвани
Се ползват легионите бездарници
И с микрофони, томове, екрани
Разнасят по сергии и книжарници

От юношеството си чак до гроба,
Че те са учени най-чиста проба.

48.

Страната ми е рай за чужденците
И извор на всеобщо възхищение,
Съкровищата ѝ са днес открити
За всички, но със малки изключения.

Естествено е аз сред тях да бъда,
Нали съм на съдбата скърбен галеник! –
Това е всъщност по-зле от присъда,
Защото нямам право на обжалване.

Да страдам е най-важното ми право
Из китните простори на родината,-
Отдава ми се да го упражнявам,
През всичките сезони на годината.

А същевременно голяма сопа
Ми сочи как се стига до Европа.

49.

Големите герои на планетата
Се състезават във задочен спор,
Кой между тях е първи във кланетата
Под сянката на някой трикопльор.

Обляна в кръв е цялата История,
И входната й такса е от кръв,
Из вечната й ловна територия
Кръвта е най-изпитаната стръв.

Нали Наполеон кла мамелюците,
Защото “иначе” ще мрат от глад,
А Ленин пращаше дори и внуците
На враговете си в сибирски ад!

Но според историците ни те са
Защитници и вóйни на прогреса.